

LLUITA

INTERNACIONALISTA

8m NI UN PAS ENRERE

nº 184 - març 2023 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	Joventut:	pàg 10
Pàgines centrals	pàg 12-13	Anàlisi d'una recomposició (I)	
8M: Ni un pas enrere!		In memoriam: Miquel Pedrola. Yolanda	pàg 4 y 16
Política:	pàg 4-5	Memòria històrica	pàg 14-15
Davant les municipals		"La Desbandá", Fosses, Queipo de Llano	
Sindical	pàg 6-7	Internacional	pàg 17-24
Acaben vagues a SARA i Amazon.		Perú, Nicaragua, França, Ucraïna,	
Segueix lluita biblioteques municipals BCN		Turquia, Palestina.	
Pensionistes:	pàg 8-9	Suplements: 3er viatge a Ucraïna: des de	
Triomfs de la lluita i tasques pendents		Resolució política i tasques. XVI Confe	

Apaiz Kartzela (La cárcel de curas), Dirigida per: Oier Aranzabal, Ritxi Lizartza i David Pallarès.

Documental de 85 minuts que acompanya a quatre capellans que van estar presos al penal de sacerdots de Zamora entre 1968 i 1976: tornen a visitar la presó -avui abandonada- on van ser condemnats, en alguns casos, a penes de més de deu anys per denunciar durant les seves misses la repressió franquista. La pel·lícula narra la història del viatge real al qual van ser sotmesos religiosos de Madrid, Galícia, Catalunya i País Basc en el seu trasllat forçós a este penal.

No, no sabíeu que Franco, utilitzant el Concordat signat amb el Vaticà i per tant amb el seu vist-i-plau, va crear aquesta presó, l'única del món per a religiosos. No s'ha explicat en cap foro, forma part de la desmemòria planificada d'aquesta cantonada de món.

El Concordat de 1953 establia que els capellans no podien anar a un penal convencional: «*Les penes de privació de llibertat es compliran en una casa eclesiàstica o religiosa (...) o, com a mínim, en locals diferents dels que se destinen als seglars*», per tant quan als anys seixanta el règim franquista va començar a notar certa oposició des d'un sector minoritari del clero, bàsicament del País Basc, va reaccionar baixant-los dels púlpits i silenciand-los als convents, detall que no va convèncer ni a la dictadura ni a l'Església perquè la solidaritat arribava fins els condemnats, per això va crear una presó exclusiva per als capellans considerats elements subversius.

Amb un entretingut discurs, perquè les anècdotes i situacions esperpèntiques s'encadenen una rera l'altra, Josu Naberan, Juan Mari Zulaika, Xabier Amuriza i Eduard Fornes ens expliquen en basc i català -amb subtítols en castellà- la seva duríssima peripècia vital en clau d'humor. A banda d'ells se succeeixen altres vint testimonis necessaris, retalls de premsa i documentació, que aporten dades sobre com funcionava la repressió pactada entre l'Església i la dictadura, però també la coordinació i solidaritat entre els resistents. La conseqüència, la majoria quan van sortir d'aquell infern també van abandonar l'Església.

Un últim detall, sense entrebancs i per a entretenir en el any 2009 el director de cine Daniel Monzón va rodar el film *Celda 211*, on destacava l'actor Luis Tosar com a presidiari Malamadre, en aquest

mateix penal de Zamora, ja abandonat. En canvi per a construir memòria en 2021 els realitzadors d'*Apaiz kartzela* van tindre molts problemes per a poder gravar parts d'aquest documental al seu interior, i només ho van aconseguir amb la mediació del diputat del Partit Nacionalista Basc Aitor Esteban.

La lluita pendent contra la desmemòria obliga a seguir a aquests valents, a escoltar la seva història per a poder-la contar. Nosaltres vam tindre la sort d'assistir a un passí presentat per dos d'ells: dos octogenaris clamant contra la desmemòria, arengant a la joventut a moure's, indignats davant la passivitat de la societat actual.

L a sanitat en lluita

La protesta sobre la situació de la sanitat pública és generalitzada, 8 comunitats autònomes estan organitzant mobilitzacions. A Catalunya s'exigeix el 25% en els pressupostos per atenció primària, però els pressupostos (amb el suport d'ERC, Comuns i PSC) només contempen el 17%. La política privatitzadora i de mantenir les retallades és comú a tot l'estat, però, s'agreuja amb els governs del PP. És a Madrid on la lluita pren una confrontació més decisiva.

Des del 21 de novembre la sanitat primària està en vaga a Madrid, estan convocats 4.240 metges/esses de família i 720 pediatres d'atenció primària. Dues grans manifestacions, el 13 de novembre i el 12 de febrer, amb centenars de milers de persones es solidaritzaven amb la lluita i exigien al govern d'Ayuso atenció per la sanitat pública. Es reclama que el sistema d'atenció primària sigui central en el sistema sanitari, amb més recursos i plantilles. Es denuncia la gestió caòtica de les autoritats sanitàries i es reclamen millores en les condicions de treball (temps d'atenció per consulta...).

Amb l'agenda marcada per les eleccions del proper 28 de maig (municipals i autonòmiques), el Govern Ayuso vol una derrota de la vaga sense concessions: negativa a les millores reclamades, acusant la vaga de «política» i aprova un pla amb 213 milions per derivar a la sanitat privada concertada les llistes d'espera que segueixen creixent, cosa que aprofundeix el procés de privatització. O sigui, una demostració que el problema no és que no hi hagi diners per enfortir l'atenció primària pública, sinó que els lliura als consorcis hospitalaris privats, que ja s'emporten el 23'2% del pressupost de la Conselleria de Sanitat de Madrid.

Ahora, imposa la repressió contra la mobilització: serveis mínims abusius, prohibicions perquè en els centres públics o en seves proximitats no es puguin recollir signatures de suport a la lluita, i intent de sancionar la doctora Mar Noguerol, metgessa de família i directora del centre de Salut Cuzco i referent de la lluita, amb deu mesos de suspensió de sou, com a càstig exemplar, cosa que no van aconseguir per la mobilització i, al final, reconeixement parcial de la justícia. La lluita no afluixa i a la prohibició de penjar cartells als CAP hi va respondre una massiva encartellada, la doctora represaliada era qui llegia el manifest a la multitudinària mobilització del 12F, i els propers 1 i 2 de març seran les facultatives d'hospitals públics les qui sortiran a la vaga.

Tot el suport a la lluita per la sanitat pública. Des de Lluita Internacionalista, l'hem donat tant a la doctora Mar Noguerol contra la sanció com a les mobilitzacions madrilenyes.

P ressupostos de la Generalitat de Catalunya

Amb el vot a favor d'ERC, PSC i Comuns s'han descartat totes les esmenes a la totalitat presentades contra els Pressupostos. Amb el PSC convertit en l'abanderat de les grans infraestructures i negocis especulatius del gran capital i el suport d'ERC, els pressupostos deixen la porta oberta a desenvolupar els macroprojectes com l'ampliació de l'aeroport, la B-40 o el complex del Hard Rock, generadors de grans beneficis per la gran empresa però amb un alt cost per al territori, l'emergència climàtica i amb llocs de treball precaris. L'acord, s'emmarca en un canvi de cromos entre el govern central (PSOE-IU/Podemos), la Generalitat (ERC) i l'Ajuntament de Barcelona (Comuns-PSC). Aquests tripijocs creen contradiccions flagrants, com la dels Comuns i ERC que diuen rebutjar el Quart cinturó o l'ampliació de l'aeroport, però han votat 35 milions per a la infraestructura del Vallès en els Pressupostos Generals de l'Estat. Amb els Pressupostos de la Generalitat també de fons, les eleccions municipals del maig, i en particular les eleccions a l'alcaldia de Barcelona.

Aquests pressupostos, han comptat amb l'acord de Foment i la PIMEC, però també el de CCOO i UGT, malgrat consoliden les privatitzacions, amb l'increment de recursos destinats a la concertació amb entitats privades que ja representen el 49% del que és la despesa de la gestió pública directa. Un cas paradigmàtic és l'increment de 39 milions a l'escola concertada. No tanquen el període de retallades iniciades en el 2012, per la qual cosa no responen a les necessitats reclamades des de sectors socials i mobilitzacions de sectors educatiu i sanitari, però sembla que alguns sindicats tractin de mantenir la «pau social».

Els pressupostos no responen a les urgents necessitats socials derivades de la situació de crisi econòmica i de pujada de preus. Una quarta part de la població està en risc d'exclusió social, la precarietat laboral és tan gran que el 12% dels qui tenen feina estan sota el llindar de la pobresa. Catalunya ha estat el territori on s'han registrat més desnonaments en el tercer trimestre del 2022 amb un 23'3% de tot l'estat. La pèrdua generalitzada de poder adquisitiu de salaris producte de la pujada rècord de preus –especialment de productes de primera necessitat- no es compensa amb polítiques públiques de contenció de preus.

Cal seguir impulsant les mobilitzacions dels sectors públics contra els comptes que vol aprovar el Govern d'ERC. Cal seguir preparant una alternativa política al nou tripartit català, per donar resposta a les necessitats de la classe obrera i els sectors populars.

Cr. Miquel Pedrola, milicià del POUM

Recuperant història revolucionària

El passat 21/02/23, vam estar presents en l'emotiu acte de reconeixement al milicià del POUM, Miquel Pedrola i Alegre, posant-li el nom al fins llavors anomenat carrer Almirall Churruca, en el seu barri, la Barceloneta. Va ser-hi la seva filla, molt emocionada, i vam fer costat als companys de la *Fundació Andreu Nin* a desplegar una bandera del POUM.

Miquel Pedrola va morir, amb 19 anys, al Front d'Osca, a la Batalla del Molino Palacín, a Quicena, dirigint una centúria (després «Centúria Pedrola») que era part de la columna *Lenin* del POUM. Havia estat activista als fets revolucionaris d'octubre de 1934, empresonat, i era dirigent de les JCI (joventuts del POUM).

Els seus veïns, en reconeixement a la seva lluita, van pintar el seu nom al llarg del carrer avui Sant Miquel, i es va oficialitzar el 1937. Amb la dictadura, va tornar a ser Sant Miquel, fins que en el 2000, en unes obres va aparèixer pintat el nom de Pedrola. Es va fer un acte reivindicant-lo, del que vam ser part. I després, la batalla insistent de les veïnes, ha portat avui al reconeixement municipal.

El front d'Osca a 1936, va ser duríssim per la columna internacional *Lenin*. A Quicena, Miquel cau amb d'altres 4 milicians del POUM. I una altra centúria de la *Lenin*, amb el trotskista francès Robert de Fauconnet al capdavant d'un grup de la IV Internacional, que arriba a Osca, on cau Fauconnet en l'assalt al manicomi. També tenia 19 anys, i havia arribat a Barcelona fugint de la presó pel seu antimilitarisme!

Recuperar aquesta memòria del POUM i del trotskisme, perseguit pels franquistes i pels stalinistes del PSUC i el PCE, amb assassinats, tortures, txeques i presó, encara és una tasca pendent.

**Miquel Pedrola, Robert de Fauconnet!
Fins el socialisme, sempre!!**

Municipals

Per candidatures

S'acosten les municipals i, com a Lluita Internacionalista, participem de candidatures de coalició de moment a Barcelona (CUP-L'alternativa) i a L'Hospitalet (Alternativa d'Esqueres de L'H), amb companyes en ambdues llistes. Això comporta una sèrie de consideracions que volem exposar ara, abans de que entrem en campanyes electorals.

Per què volem presentar candidatura?

Hi hauria uns objectius bàsics: 1) impulsar la **mobilització i l'organització** a nivell de la ciutat –no només referida a temes municipals–, és a dir, estar al servei i ser altaveu de les lluites i les mobilitzacions als barris, centres de treball i estudi. 2) **Fer propaganda** de propostes polítiques de **ruptura amb el capitalisme i l'Estat**.

L'objectiu doncs, no és l'obtenció del màxim nombre de regidories **si el preu és la dissolució del programa i quedar atrapat/ades en la lògica dels grans partits institucionals**, sinó treballar sense cap sectarisme entre tots els sectors des de la nostra posició. Per això descartaríem acords amb ERC o Comuns, partits que tenen responsabilitats de govern sigui a Catalunya o a l'Estat, governs a qui caldrà qüestionar la seva política i la manca de solucions per la gent treballadora.

No hi ha temes que no es puguin discutir «perquè no són de competència municipal». Si un tema com la lluita contra l'atur, la intervenció del mercat de l'habitatge, la defensa de la Sanitat Pública, o la solidaritat internacional amb la lluita d'un poble no és competència directa de l'ajuntament, ho expressem en forma de resolució instant a qui correspongui a resoldre el problema, però no deixem de fer-ho.

No deixar-nos engolir per la institució. Sovint el problema que tenim és que la dinàmica institucional ens marca l'acció de la nostra regidor/a. No pot ser anar al darrere de cada punt que ens proposen. El càrrec ha d'estar al servei de les lluites i no que la candidatura corri darrere del que li demanen als regidors/es. Per això:

1) **Marcar l'agenda nosaltres, al servei de la lluita de classes al municipi i**

de ruptura, altaveus de les lluites

en general. Això vol dir que posem els punts que creiem que corresponen a les necessitats i preocupacions de la nostra gent.

2) Assumir que moltes qüestions de l'agenda oficial no les podrem respondre i ens limitarem a abstenir-nos o votar en contra.

3) Parlem a la gent treballadora. No mirem de «convèncer» els altres regidors/es. Si podem reproduïrem les intervencions de la nostra regidora en fulls cridant a la classe obrera, joventut i sectors populars a la mobilització.

Cal un programa transitori

No perdem els referents polítics d'una candidatura que se situa dins l'esquerra revolucionària, transformadora, anticapitalista, feminista... Cal trobar l'equilibri entre els trets polítics essencials que defineixen la candidatura i que no es poden perdre i la resposta a les reivindicacions més immediates.

Aquesta seria la tasca del **programa d'acció o programa transitori** que hem de treballar. N'avancem un esbós:

1.- Abolició de la Monarquia i el Règim del 78. Defensa del dret d'autodeterminació dels pobles. Reivindicació del referèndum de l'1 d'octubre i la vaga general del 3 d'octubre. República catalana i repúbliques a l'Estat. Solidaritat entre pobles.

2.- Aturar la repressió. Prou repressió, ni de l'Estat ni del Govern de la Generalitat, ni contra l'independentisme ni contra les lluites dels moviments socials. Abordatge dels casos que afecten directament el municipi, com ara l'esclarament de l'assassinat de Pedro Álvarez a L'Hospitalet.

3.- Defensa de salaris i pensions. Pujades d'acord a l'IPC real i responsabilitat directa en què es facin efectives pels treballadors i treballadores municipals. Defensa de les mobilitzacions dels i de les pensionistes. Suport a la Marea Pensionista de Catalunya. Suport al sindicalisme alternatiu.

4.- Llitem contra els tancaments i els acomiadaments. No es pot seguir desertitzant el teixit industrial. El tancament de Nissan, el més gran que s'ha fet a Catalunya, va deixar milers de treballadors/es al carrer, molts i moltes dels nostres municipis. El nostre compromís és contra els tancaments i els acomiadaments proposant, quan convingui, la municipalització o nacionalització sota control de les treballadores.

5.- Llitem contra la precarietat. Defensa del treball fixe. No a la subcontractació. Remunicipalització dels serveis municipals externalitzats. Treball amb el sindicalisme alternatiu.

6.- Defensa de l'Educació, la Sanitat i els Serveis Socials públics i amb gestió pública. Suport a la lluita veïnal i dels i de les treballadores dels hospitals i CAPs del municipi. Ampliació de recursos per reduir llistes i millorar atenció. Més recursos pels CAPs.

Defensa de l'Educació Pública. Recursos públics per a l'Educació Pública. Per una xarxa pública única i gratuïta, de bressol fins a universitat i l'educació de persones adultes. Supressió gradual dels concertats i que els centres puguin passar a ser públics.

Municipalització de Serveis Socials com el SAD i sociosanitaris com les residències de gent gran.

7.- Aturem l'especulació immobiliària i els desnonaments. Suport a la lluita del Sindicat de Llogateres i de moviments específics del municipi, com ara el de «No més blocs» a L'Hospitalet. Impulsar la mobilització contra els desnonaments, per una política de pisos públics amb lloguer social. Sancionar a les entitats financeres i grans tenedors que tinguin pisos buits, i obligar-los a posar-los en lloguer social.

8.- Contra la pobresa energètica i en defensa dels serveis bàsics d'habitatge. Exigència d'intervenció de preus i nacionalització de les energètiques, així com municipalització de l'aigua, per assegurar que ningú es queda sense subministraments bàsics.

9.- Per una defensa ambiental. Per un transport públic i sostenible, amb millores de la xarxa municipal i metropolitana. Per això, fem nostra la lluita contra l'ampliació de l'aeroport del Prat i altres macroprojectes. Inversions en climatització de les escoles bressol i escoles d'infantil i primària i de persones adultes públiques, tot reclamant la inversió corresponent als instituts i altres centres dependents de la Generalitat.

(segueix a pàg. 18)

Martorelles, Barcelona

Vaga contra el tancament de la planta d'Amazon

Els i les treballadores d'Amazon han seguit una vaga indefinida contra el tancament de la factoria de Martorelles. Els vam acompanyar a les mobilitzacions i als piquets a les portes de l'empresa. El 21 de febrer, però, se signava un preacord que preveu recol·locar uns 300 empleats al centre del Prat de Llobregat dels 745 que hi havia a Martorelles, així com una bonificació per als que optin pels trasllats als centres de Saragossa i Figueres, i indemnitzacions de 33 dies més 375 euros per any treballat, per als que no s'acullin a cap de les dues opcions. Pocs dies abans, vam entrevistar, al piquet de la porta, a Iker, treballador de la planta d'Amazon a Martorelles.

LI - L'empresa vol tancar el centre de distribució? Des de quan ho saben? Quan us ho notifiquen als treballadors i treballadores? Què fa l'empresa? Quina explicació dona Amazon?

Iker - Sí, ells ens informen que se'ls informa el 27 de novembre. Els treballadors en tenim dubtes perquè ens ho notifiquen el mateix dia que ens n'assabentem per fonts externes de l'empresa. El mateix dia fan grups amb el personal que està treballant per informar-los i als treballadors que no hi són, els ho notifiquen per telèfon. Fins a la setmana següent no rebo el burofax notificant-me la situació.

L'explicació de l'empresa és que no és un tancament, sinó un trasllat a un centre més modernitzat, i per això ens mantenen el lloc de treball o a Saragossa o a Figueres.

LI - Quan i com decidiu saltar a la vaga?

Iker - La vaga es demana a la mesa negociadora al moment de la primera reunió amb l'empresa, en dir-nos que l'empresa no ho reconeix com un tancament, sinó com un trasllat.

LI - Què heu fet durant aquests dies de lluita?

Iker - Durant aquells dies es va decidir intentar relativitzar l'operativa informant als camioners de la situació en què estàvem els treballadors de l'empresa. Això no va ser fàcil, ja que Amazon utilitza el seu poder per trucar als caps superiors dels Mossos i així, aconseguir que cada dos per tres passes una patrulla obligant-nos a no exercir el nostre dret de fer piquets informatius.

LI - Ens pots explicar alguna de les estratègies que està fent servir la patronal? Com us ha amenaçat?

Iker - Les amenaces no venien directes, com ja t'he explicat a la pregunta anterior, ells utilitzen sempre al cos de policia per privar-nos dels nostres drets. Sí que és cert que els Mangers l'hi demanaven als camioners que seguissin endavant encara que nosaltres estiguéssim al davant. De fet, una companya té una fissura per un atropellament d'un camioner que rebia les ordres d'un d'ells, que seguís endavant encara que estiguéssim passant per la vorera.

LI - Quina situació teniu a les assemblees de treballadors?

Iker - És bastant complexa. Tenim poca informació perquè no ens ensenyen les actes. Ens expliquen que és confidencial i que Amazon els ha fet firmar un document de confidencialitat.

LI - Què penseu els treballadors de com està funcionant el comitè de negociació i el comitè de vaga?

Iker - He de dir que dels 16 membres, ben pocs estan al peu del canó i amb pocs és veu una transparència clara.

LI - Heu aconseguit treure el conflicte fora de la fàbrica?

Iker - Ho hem intentat, però Amazon té molt poder i pocs mitjans de comunicació s'han atrevit a explicar la veritat i les injustícies viscudes.

LI - Vau aconseguir unificar alguna cosa amb els treballadors i treballadores de Towa?

Iker - No, vam tenir una reunió amb ells, però com que era un cas molt diferent, no vam arribar a res.

LI - Quines perspectives hi ha de continuïtat de la lluita?

Iker - Bé, només ens queda ser escoltats, nosaltres ja hem estat al carrer, però el nostre objectiu va passar a ser, ja fa dies, que se sabés la veritat de tot el que està passant.

Treballadors/es de l'Ajuntament de Barcelona, mobilitzats, mostren deficiències en serveis d'atenció social i cultural

Amb les lluites! Serveis 100% públics i de qualitat!

Parlem del SARA (Servei d'Atenció, Reparació i Acol·lida a les dones que pateixen violència masclista). El govern municipal (En Comú i PSC) va publicitar noves mesures per a la protecció de les dones, però la realitat és que encara no han obtingut cap resposta pel que fa a les necessitats del servei, que continua mantenint una sobrecàrrega dels seus professionals, els quals varen denunciar la manca dels recursos necessaris per a l'acollida de les dones i els seus fills. Aquesta situació també s'està donant als SIES (Serveis d'Atenció a la Violència Masclista) de la Generalitat, precaritzats i a càrrec del tercer sector.

L'actual manca de professionals suposa una sobrecàrrega de treball que comporta no poder atendre correctament a les dones. Així ho van evidenciar manifestant-se en concentració a la Pça. St. Miquel. Així ho continuen denunciant i reivindicant l'Assemblea de treballadores conjuntament amb els sindicats a serveis socials (CGT, CCOO, Intersindical-CSC, UGT). El 22 de febrer arriben a un acord amb l'Ajuntament que recull una ampliació de personal per a la millora en l'atenció a les dones, un estudi de dimensionament del SARA en el que es preveu es preveu l'establiment de ratios, hores de gestió i hores d'atenció directa.

Tal com elles han plantejant en el comunicat del 22 de febrer desconvocant la vaga del 23F amb un acord millorable. Adverteixen que continuaran des de l'acció sindical, als carrers, al departament de treball i on sigui necessari, fiscalitzant i denunciant qualsevol incompliment.

**AMB LES TREBALLADORES DEL SARA,
TOTES SOM SARA!!**

Parlem de Biblioteques municipals. El passat mes de febrer, 31 de 40 biblioteques van realitzar una aturada de 2 hores, amb concentració a la Pça. St. Jaume (durant la celebració del Premi Carvalho de Novel·la Negra) convocada per CGT i la Intersindical-CSC, que juntament amb l'Assemblea de

Treballadors/es continua denunciant i reivindicant les millores en les seves condicions laborals i professionals, **contra les polítiques de personal de l'Ajuntament de Barcelona que mantenen desigualtats entre categories similars.** Depenent del sector on es treballa, es mantenen desigualtats en la valoració dels llocs de treball, com per exemple el

no reconeixement de la seva especificitat i la intensitat de l'atenció al públic o amb valoracions inferiors en els sectors d'atenció a les persones. Destaquem i denunciem la precarietat dels treballadors/es a les biblioteques, a les sales de lectura, etc. Aquests treballadors/es estan subcontractades a empreses privades on les desigualtats econòmiques, socials i professionals s'agregen exponencialment. Necessari **augment de treballadors/es per atendre, des de la qualitat, al conjunt de la població dels nostres barris.** Estabilització dels interins.

**AMB LES TREBALLADORES DE
BIBLIOTEQUES MUNICIPALS!!**

Marga Olalla, LI

Cap pensió, per sota del llindar de la pobresa.

Victòries de la lluita i tasques pendents

Els pensionistes portem des de 2013 al carrer. Malgrat el COVID i les morts en hospitals i residències, aquesta acció i organització amb un programa clar de reivindicacions és conseqüència de la perseverança i el no defalliment.

Valoració dels èxits de les mobilitzacions dels i les pensionistes.

Estaria bé recordar succintament alguns dels assoliments aconseguits en els últims temps per les mobilitzacions constants a les nostres ciutats durant els dilluns al sol.

Per exemple, de les grans mobilitzacions de 2018 es va obtenir la tornada a l'IPC Real amb la *pagueta* a finals d'any com a salvaguarda del poder adquisitiu, quan el Govern de Rajoy havia afirmat que «No hi havia diners per a les pensions». I també la retirada del factor de sostenibilitat.

Després d'una àrdua tasca d'aconseguir signatures en tots els pobles i ciutats de l'Estat, el Govern de coalició es va veure obligat a acceptar l'auditoria dels comptes de la Seguretat Social, gràcies a que es va aconseguir portar-les al Congrés i es va aprovar per vots la llei 2021/28-12. Quantes iniciatives legislatives populars ho van aconseguir? Ara només falta que de manera independent s'atreveixi a realitzar-la, per a saber on ha anat els nostres diners. El Tribunal de Comptes ja ha reconegut més de 100.000 milions que haurien d'haver-se retornat a les arques de les pensions per a pujar les pensions mínimes.

Cal destacar les mobilitzacions massives del 16 d'octubre de 2021 i del 15 d'octubre de 2022 a Madrid, així com la del 19 de novembre a tot l'Estat, tant amb els col·lectius de pensionistes com amb el sindicalisme combatiu. Aquestes mobilitzacions han aconseguit que l'augment de les pensions sigui del 8,5% en les pensions contributives i del 15% en les no contributives per a 2023. És cert que, així i tot, estem perdent poder adquisitiu, un 7,2% entre el 2021 i el 2022 per l'aplicació de la reforma del Govern de coalició que imposa l'IPC mitjà i no l'IPC real, i per derogar la *pagueta* de salvaguarda de cap d'any.

Gràcies a la perseverança dels i les pensionistes

de ser al carrer s'ha aconseguit que, encara avui, les direccions dels grans sindicats i el Govern de coalició no s'atreveixin a signar un ignominiós pacte de rendes en salaris i pensions; a fer que en la segona fase de la reforma de les pensions s'endureixi el còmput del càlcul de la pensió a trenta anys de pensió; i a fer que no s'hagi posat en marxa l'Agència de la Seguretat Social. La pressió dels pensionistes s'ha notat.

El Govern, amb el suport dels sindicats CCOO i UGT, encara no ha acabat amb les retallades. Hem d'estar vigilants i mobilitzats perquè el que sí que han acordat és la creació dels plans privats

d'empresa.

Amb aquestes mobilitzacions i assoliments s'ha reforçat el missatge que la lluita és l'únic camí i que, sense conflicte i sense mobilització, els drets es retallen. I fent bona una famosa frase, «des de la butaca no aconseguiràs res».

Cal fer una crida de suport a la lluita del conjunt dels treballadors i les treballadores que estan veient com els seus convenis, de manera penosa el 2022, no han incrementat més del 2,65%. Sense salaris dignes no hi ha pensions dignes. Cal posar aquesta qüestió sobre la taula: salaris i pensions amb pujades anuals d'acord amb l'IPC real.

Però no s'ha de pensar que està tot obtingut, ni ser triomfalistes. Encara hi ha objectius que no s'han assolit. Hem de valorar el que hem aconseguit, el camí és molt llarg i les pressions

de la UE són molt grans. Queden encara moltes coses pendents que tenen molta importància per al present i el futur dels i les pensionistes. No s'ha de defallir malgrat l'edat i les xacres. Encara queda un llarg camí per a continuar lluitant.

Aquestes són les xifres donades pel Ministeri de la Seguretat Social en la seva pàgina web per al 2023

Totes aquestes dades ens han de servir per a armar-nos d'arguments i lluitar contra la pobresa d'un gran nombre de pensionistes que no arriben al valor del salari mínim interprofessional i que tampoc arriben a la pensió mínima de 1084 euros, **situació que s'agreuja en el cas de les dones**. Cal aconseguir recuperar tot allò perdut durant aquests últims anys, hem de continuar reclamant que les pensions han de pujar amb l'IPC real.

JUBILACIÓN CON 65 AÑOS	CUANTÍAS MENSUALES	CUANTÍAS ANUALES
Con cónyuge a cargo	966,20	13.526,80
Sin cónyuge (unidad económica unipersonal)	783,10	10.963,40
Con cónyuge NO a cargo	743,30	10.406,20

VIUDEDAD	MENSUALES	ANUALES
Con cargas familiares	905,90	12.682,60
Con 65 años o con discapacidad = >65%	783,10	10.963,40
Entre 60 y 64 años	732,60	10.256,40
Menor de 60 años	593,30	8.306,20

PENSIONES SOVI	MENSUALES	ANUALES
Vejez, invalidez y viudedad	501,50	7.021,00
Prestaciones SOVI concurrentes	486,80	6.815,20

La lluita ara com ara ha d'anar dirigida a assolir que els pensionistes que estan per sota d'una pensió mínima de 1084• arribin a cobrar com a mínim aquesta quantitat. No podem permetre que hi hagi persones que continuïn estant en el llindar de la pobresa per les polítiques del Govern del PSOE-UP i, en el seu moment, les polítiques del PP.

No podem distreure'ns de la nostra lluita. Així i tot, hem d'estar actius en la defensa dels serveis públics, hem d'aliar-nos amb el sindicalisme combatiu per a fer front comú en aquesta lluita per la dignificació de la vida de molts homes i dones que estan veient com la seva pensió i el seu salari

no els permet pagar els serveis essencials per a tenir una vida digna.

Concloent, cal continuar lluitant als carrers. Cal treballar i donar suport a la convocatòria d'una Vaga General que uneixi tota la classe obrera.

GOVERN I QUI GOVERN I ELS SERVEIS PÚBLICS I LES PENSIONS ES DEFENSEN AL CARRER

Pensionistes de LI

Joventut: : anàlisi d'un procés de recomposició (I)

La joventut és el grup social que reflecteix millor la manca de perspectiva cap al futur. La crisi climàtica i econòmica genera un sentiment de frustració que es canalitza normalment de manera més destructiva que constructiva, tot i que no es pot negar que seguim tenint un paper rellevant en les lluites actuals a nivell mundial. La taxa d'atur juvenil ja se situa per sobre del 30% a l'Estat espanyol i el 32% de les joves entre 20 i 29 anys estan en risc de pobresa. Hi ha una correlació molt clara entre aquestes dues dades, i totes dues deriven d'un mercat laboral (regit per les reformes laborals de PP i PSOE-UP) fet a mida del gran capital: salaris baixos, horaris variables, condicions de treball pèssimes i contractes temporals, a més d'un alt grau d'economia submergida, que ha passat de representar el 12,5% del PIB el 1980-1985 al 20% actual.

La joventut en general no se sent atreta per les organitzacions que intenten plantejar una alternativa al sistema actual en les diverses formes (partits, sindicats, moviment feminista, lgtbi, habitatge, ecològic). Després d'un període d'alça dels moviments democràtics, durant el qual la joventut en conjunt va tenir un paper principal, s'ha vist un

allunyament respecte a aquests moviments i una tendència a cercar alternatives individualistes funcionals al sistema o sortides alienants i autodestructives. La ínfima part de la joventut que sí que està organitzada, ho fa majoritàriament al marge dels partits i els sindicats, amb una clara actitud movimentista i antipartidista. Aquesta darrera tendència s'explica perquè es considera els partits elements funcionals al sistema i allunyats de la realitat. En aquest punt també són responsables els partits que van tenir el seu ascens a la crisi de 2008 que, amb les seves polítiques reformistes i les seves contínues traïcions a la classe treballadora, han fet que les joves que hi havien posat grans expectatives –per presentar-se com a rupturistes– hagin perdut la confiança en l'organització partidista.

D'altra banda, aquelles joves que encara consideren útils els partits i els sindicats renuncien en part a les estructures que històricament han abanderat les lluites. En l'últim any, estem veient

com joves organitzades en partits polítics d'esquerres trenquen amb les estructures històriques i elaboren crítiques importants cap a les seves direccions, la seva falta de programa revolucionari i la seva deriva reformista que, com diuen, fa impossible avançar cap al final del capitalisme. El cas més proper i recent és l'escissió d'Arran, que sembla que impulsa una alternativa política a través d'un espai anomenat Horitzó Socialista. Aquesta situació no és exclusiva dels Països Catalans, sinó que hem vist el mateix procés–i amb discursos similars–a diferents punts de l'Estat espanyol. Encara és aviat per definir-los políticament, però sí que sembla que caracteritzen, en major o menor mesura, els moviments democràtics que neixen de la pròpia societat com a eines del capital, i tendeixen a defensar que tota estructura d'intervenció ha de tenir com a eix central el partit, per la qual cosa sorgeix la necessitat d'integrar aquests moviments a les pròpies estructures del partit.

central el partit, per la qual cosa sorgeix la necessitat d'integrar aquests moviments a les pròpies estructures del partit.

Ja estem veient les conseqüències de l'enorme injecció de diners que es va fer durant la pandèmia, que ha estat transferida directament o indirectament en gran mesura a les grans empreses, amb

guanyos rècord de l'Íbex-35. La inflació i la tendència a la recessió generen un empobriment de les classes populars. Les treballadores joves som les més afectades, ja que a l'augment del preu de la vida se li ha sumat una precarietat laboral existent des de fa anys. S'espera que la situació pugui empitjorar els propers mesos amb el pagament de l'enorme deute contret durant el període de pandèmia. I la seva recepta ja la coneixem: retallar els serveis públics i afavorir la pervivència del gran capital a costa de la classe treballadora. En aquest marc, es fa urgent la necessitat d'organitzar-nos als nostres centres de treball i d'estudi, així com d'unir lluites amb les treballadores i pensionistes. Hem de continuar intervenint en els moviments, polititzant-nos i intentar establir un diàleg amb totes aquelles joves que lluiten contra la burocràcia i la manca de discurs de classe de les seves direccions i intenten construir alternatives revolucionàries.

Joventut de LI

País Valencià

Repressió contra els qui lluiten

No sols ocorre al País Valencià, a Catalunya prop de 4500 imputats relacionats amb l'1 d'octubre i posteriors mobilitzacions, els joves d'Alsasua, Pablo Hasél, els sis de Saragossa, els companys de la CNT de Gijón, Valtònc, els jutjats per participar en les manifestacions durant la vaga del metall en la Badia de Cadis i una llarga llista de lluitadors en defensa de les llibertats; músics, sindicalistes, actors i feministes estan en el focus de la repressió dels poders de l'Estat.

Aquesta situació és molt greu i és conseqüència de la no derogació de la llei mordassa, un compromís de l'acord de legislatura del Govern de coalició, així com de les modificacions expresses del Codi Penal instigades pel Govern de coalició del PSOE-UP, que permetrà encausar per oposar-se a les mesures antisocials, els desnonaments, plantejar una lluita sindical o qualsevol mena de protesta ciutadana que pugui ser considerada com a desordres públics agreujats. Màniga ampla per a jutges, fiscals i policia per a defensar els interessos de l'Estat.

Moviment feminista (València)

Per les mobilitzacions del 8 de març de 2018 i de 2019, l'Assemblea Feminista de València s'enfronta a una vintena de multes de les quals ha abonat uns 7.000• dels 11.000• que suposen el total de les

multes per activitats durant la vaga d'aquelles jornades, a més d'una altra sanció per la mobilització del 25N de 2019, Dia Internacional contra la Violència de Gènere.

Les últimes declaracions de l'Assemblea Feminista són: «Si el que volen és desmobilitzar-nos i esgotar-nos, trobaran tot el contrari, un moviment feminista fort, acompanyat de la resta del moviment popular i l'esquerra independentista».

Pego (Alacant)

El desembarcament a la localitat de Pego de la comarca de la Marina Alta (Alacant) el 18 d'octubre de 2020 d'una trentena d'altres vinculats al CF Gandia durant un partit de futbol en l'estadi municipal d'aquesta localitat, que van desfilar per la població entonant càntics nazis i proferint amenaces, va propiciar que centenars de joves antifeixistes acudissin a repel·lir-los en una concentració espontània.

La Fiscalia sol·licita vuit anys i onze mesos de presó per a 12 dels 14 joves antifeixistes pels presumptes delictes de desordres públics, atemptat i lesions. Per als altres dos joves acusats, el Ministeri *(segueix a pàg 18)*

Victòria de la solidaritat

Des de Lluita Internacionalista volem celebrar l'absolució dels 11 de la subdelegació de Lleida.

Durant gairebé 5 anys hi ha hagut un procediment polític-judicial, en què l'Estat Espanyol demanava 58 anys de presó i 40.000 euros de multa a 11 persones, arran de la manifestació a la subdelegació del govern espanyol a Lleida en contra de la detenció de Puigdemont. En el judici ha quedat demostrat que les acusacions no tenien proves i que es tractava d'una qüestió política; tal com va testificar un dels agents de la policia «Hubo 4 agentes heridos i alguien tiene que pagar por ello». L'Estat va acusar 11 de les 3.000 persones que hi havia aquell dia. Volem celebrar aquesta victòria del moviment anti-repressiu, que tan sols ha sigut possible amb la mobilització sostinguda als carrers i a l'esforç de totes les que no han donat el braç a tòrcer davant la violència policial i judicial.

Però, tot just després d'aconseguir desmuntar aquest muntatge barroer que van preparar els cossos repressius de l'estat, hem de lamentar que aquesta ofensiva continua.

Donem tot el nostre suport a les 6 detingudes d'Arran i del SEPC de Lleida. El passat 8 de febrer la policia nacional, sense previ avís i amb agents de la secreta, les va detenir durant tota la nit a la comissaria. Les acusacions contra elles són per pertànyer a grups criminals, ultratge a la bandera espanyola, delictes contra la integritat física... un cop més, l'Estat actua reprimint contra el jovent organitzat i combatiu, criminalitzant, atemorint i perseguint el moviment popular que lluita pels nostres drets i llibertats.

La solidaritat la nostra millor arma!

Neus Valdellou i Isarn Pardes

Ni un pas enrere!

Les dones treballadores cap a

Aquest 8M, Dia Internacional de les Dones Treballadores, arriba en un context de crisi social i econòmica marcada per un augment brutal del cost de vida i pèrdua del poder adquisitiu de la classe treballadora. Només faltava l'espiral inflacionària per acabar de descarregar els efectes de la crisi capitalista sobre la classe obrera i els sectors populars. L'any 2022 es tanca amb una inflació de 8,4% mentre l'increment salarial mitjà per convenis és del 2,65%. Aquesta situació és encara pitjor si ens referim a les treballadores amb sous inferiors, per això creix la desigualtat i la bretxa de gènere. De fet, la bretxa de pensions i salarial arriba al 33,8% i 24%, respectivament.

En aquest context d'augment de la pobresa i la precarietat, també augmenten les diverses formes de violències que patim. Perquè, en última instància, cada cop directe o indirecte que rebem és un mecanisme del sistema capitalista i patriarcal per mantenir-nos submises i disciplinades. Les dades de femicidis són alarmants i són de les més altes de la història des que es registren xifres oficials. Sense anar més lluny, durant el mes de desembre de 2022 s'ha produït un femicidi cada dos dies. A més a més, creixen les violències sexuals i la utilització de mètodes de terror com són les punxades envers dones i dissidències en les discoteques.

Les violències envers les dones creixen de la mà de les polítiques i dels discursos reaccionaris de sectors fonamentalistes, ultradretans i misògins que ens posen a les dones i identitats dissidents com a responsables de la crisi econòmica i social. No és un fet aïllat, és una política internacional amb rèpliques arreu del món: Estats Units, Hongria, Polònia, en són alguns exemples. A l'Estat Espanyol, VOX reproduïx aquesta posició i encapçala l'ofensiva antidrets. Així ho ha demostrat des del govern de Castella i Lleó -amb la responsabilitat i complicitat del PP- a on pretenen atacar els nostres drets sexuals i reproductius i en particular el dret a l'avortament. De fet, l'impulsor d'aquesta mesura Juan Garcia Gallardo és conegut per nombroses

declaracions masclistes, homòfobes i racistes.

La influència cada vegada més gran d'aquests sectors polítics és la conseqüència de la manca de veritables polítiques socials dels governs. Malgrat anys del suposat govern «més progressista de la història» els interessos del gran capital i de la banca han quedat intactes. De fet, gran part de les mesures que ens volen vendre com de caràcter social, no són més que el rescat amb diners públics a la gran empresa com s'ha fet amb els 0,20 euros de la benzina o l'ajuda al lloguer. En cap dels dos casos s'intervenien realment els preus ni s'atura l'especulació.

La responsabilitat del reformisme institucional és encara més gran en aquesta espiral que fa girar a la dreta quan ni tan sols han estat capaços de derogar les reformes laborals ni la llei mordassa i mantenen la llei d'estrangeria. Els últims pressupostos generals del govern PSOE i Podem -aprovats amb el suport d'ERC- parlen per si mateixos: mentre el Ministeri de Defensa arriba a màxims històrics i creix un 26,3%, el Ministeri d'Igualtat continua estant molt a baix a la llista. Amb aquesta orientació política no estranya la vaga de les treballadores del Servei d'Atenció, Recuperació i Acol·lida (SARA) de l'Ajuntament de Barcelona denunciant manca de drets laborals, incompliments de ràtios i en general una mala qualitat d'un servei que hauria de ser fonamental en moments d'emergències com l'actual. No n'hi ha prou amb l'aprovació de noves

lleis si aquestes no tenen pressupostos suficients. Tampoc serveixen realment més lleis que tan sols enforteixen el Codi Penal repressiu: calen polítiques de prevenció i reparació.

El moviment feminista tornarem a omplir els carrers el 8 de març. Contra la precarietat i les privatitzacions com fan les sanitàries a Madrid, les treballadores de l'educació a Catalunya o les companyes d'Inditex arreu de l'Estat. Demostrarem, una vegada més, la força d'aquest moviment que fa tremolar la terra com fan les dones a l'Iran on,

la vaga general!

davant l'assassinat Masha Amini, van sortir massivament als carrers essent l'avantguarda d'una rebel·lió feminista i social contra el règim dictatorial. O a Palestina, a on continuen resistint l'ocupació i l'apartheid sionista malgrat la brutal escalada repressiva. La seva

força i el seu exemple ens marquen el camí: visca la lluita feminista! I, per això, des d'aquí aixequem un crit de solidaritat internacionalista i exigim el trencament de relacions econòmiques i polítiques amb aquests règims assassins, tal com acabem d'aconseguir amb el trencament de l'agermanament entre l'Ajuntament de Barcelona i Tel Aviv. Prou complicitat!

No podem tenir cap confiança en les institucions: 13 anys ha trigat el Tribunal Constitucional en tombar el recurs del PP contra el dret a l'avortament. Necessitem construir un moviment feminista de carrer, de lluita i organitzat des de baix. Perquè així hem obtingut els nostres drets al llarg de la història i així els continuarem guanyant i defensant. Així vam aconseguir la reforma de l'avortament i l'aprovació de la Llei Trans. Però, no hem d'oblidar que cap dret no està guanyat si no és per a totes, i encara avui molts drets no es garanteixen a milers de companyes en situació administrativa irregular. No seran suficients les reformes, si no hi ha pressupost per desenvolupar-los i garantir-los de forma pública i universal arreu del territori. Diners n'hi ha: cal atacar els beneficis de la gran empresa o deixar de finançar l'Església Catòlica.

Ens sobren els motius per fer d'aquest 8 de març una altra jornada històrica de lluita del moviment feminista. Fem una crida a organitzar assemblees als centres d'estudi, de treball i als barris. Cal reivindicar l'origen històric, de classe i de lluita del 8M. Per això, donem suport a la convocatòria a la vaga general que es fa a Catalunya des del sindicalisme combatiu i cridem a defensar la importància d'aquest mètode de lluita prenent-la i organitzant-la amb tota la força.

**Perquè aquesta crisi no la pagarem les treballadores!
Davant els seus atacs, organització i autodefensa!**

Ni una menys!

El passat 7 de febrer la Sandra, una dona trans, era assassinada a punyalades per la seva parella. Tot i que l'estat espanyol no tracta el cas com a violència de gènere (perquè no havia fet el canvi registral de sexe), les institucions catalanes estan portant l'assassinat com el que és, un feminicidi, convertint-se així en el primer transfeminicidi reconegut com a tal a l'estat espanyol.

Amb l'assassinat de la Sandra ja són 15 els feminicidis comesos en el que va d'any; les dades de violència masclista són alarmants: les xifres de feminicidis no paren de créixer, les denúncies per violència de gènere augmenten i els mètodes de terror sexual es multipliquen. En el cas de les dones trans la misogínia i la transfòbia es combinen, fent que siguin les més vulnerables no sols a patir agressions i assetjament al carrer, sinó també violència institucional i precarietat laboral.

Els discursos reaccionaris d'organitzacions misògines i LGBTIfòbiques fan que els agressors es sentin envalentonats i lliures de disposar dels nostres cossos. Però també en són responsables els suposats partits progressistes que amb les seves mesures reformistes i les seves concessions a aquests sectors no garanteixen els nostres drets més bàsics.

Hem de lluitar per una Llei Integral Trans de prevenció i reparació de tota mena de violència transfòbica. Però sabem que la violència cap a les dones i dissidències és intrínseca a aquest sistema capitalista i cisheteropatriarcal, per això hem de seguir organitzades fins que caigui, per a acabar així amb tota forma de violència i opressió.

Cris Darriba

«La Desbandá»

Durant els dies 6 i 7 de febrer de 1937 les tropes franquistes i els seus aliats—els nazis alemanys de Hitler i els feixistes italians de Mussolini—van perpetrar el major crim de la Guerra Civil espanyola.

Hi ha diferència de dades segons els investigadors, però es calcula que oficialment van ser assassinats al voltant de 7.000 persones, la majoria gent gran, dones i nens.

Aquesta carnisseria es va donar a la carretera de Màlaga a Almeria, quan desenes de milers de persones fugien en l'anomenada «desbandá» de l'avenç de les tropes franquistes després de que prenguessin la capital malaguenya, que fins aleshores havia estat republicana.

Els civils, que temien per les seves vides sabent de les atrocitats que els franquistes havien dut a terme a Còrdova, Granada o Sevilla, amb afusellaments, detencions i tortures, van fugir per l'única sortida: els 175 km que separen Màlaga d'Almeria, encara republicana.

El 7 de febrer Francisco Franco, Adolf Hitler i Benito Mussolini van atacar sense compassió la població civil durant un dels majors èxodes del segle XX.

Un drama humanitari de milers de dones, nens i ancians extenuats, morts de fam, descalços, malalts i sense presentar cap batalla. Una interminable columna d'éssers humans van ser atacats per terra, mar i aire. Per terra perseguits per les tropes feixistes italianes, per mar per l'artilleria dels creuers de les tropes franquistes amb el famós «*Crucero Baleares*» al capdavant—que avui gaudeix d'un carrer a Madrid—, i per aire bombardejats per l'aviació nazi de Hitler.

Aquesta massacre de Franco i els seus aliats va ser l'assaig que va precedir altres bombardejos contra la població civil com Guernica, Barcelona o Xàtiva, però amb la trista diferència que la matança de «La Desbandá» els va superar en les seves dimensions.

Aquest genocidi de persones innocents, lluny de qualsevol front de guerra, demostra la voluntat del franquisme d'aniquilar l'adversari, sigui quina sigui la seva condició social o política, sense respectar nens, ancians o dones, implantant la violència al màxim nivell com a eina de terror.

Un terrorisme franquista que va acabar amb prop de 140.000 persones desaparegudes i llençades com a gossos a cunetes de camins i carreteres i fosses comunes a les tàpies dels cementiris.

Javier Ballesteros. Còrdoba

Fosses comuns

Al gener, a Sevilla, es tancava la fossa comuna oberta més gran de l'Europa occidental, la de Pico Reja, on s'han localitzat 1.718 cadàvers de represaliats pel franquisme —que, juntament amb les 6.900 restes d'altres morts, implica unes 8.600 persones—. La fossa va funcionar des del 1936 durant una dècada. Aquest fet, va tornar a posar d'actualitat, l'article que Javier va escriure amb motiu de l'exhumació del criminal feixista Queipo de Llano, que reproduïm al costat d'aquestes línies.

A Pico Reja, s'ha confirmat que hi ha les restes dels 80 treballadors de la Columna Minera de Riotinto i Nerva (Huelva) que, havent sortit a alliberar Sevilla de Queipo de Llano, van ser traïts a les portes de la ciutat i massacrats. Però si aquests van ser identificades per les restes de metall de la mina, les identificacions són lentes ja que no se sap si algunes de les restes van ser portades d'un altre lloc, ja que van ser habituals

Queipo de Llano: ni oblit ni perdó!

La dreta franquista i feixista espanyola no hi està d'acord i critica la llei de Memòria Democràtica aprovada pel govern fa uns dies.

Tot això malgrat ser una nova llei suau com les anteriors, que arriba 40 anys tard i no jutjarà cap criminal franquista i en molts apartats equipara víctimes amb botxins.

Ahir, complint amb la nova llei, van treure les restes de l'església de la Macarena de l'assassí genocida, el general feixista Queipo de Llano.

Un criminal que es va autoproclamar virrei d'Andalusia i que va decidir la sort d'aquesta terra, convertint-se en un autèntic criminal conegut com *«el carnisser de Triana»*.

Al matí del 17 de juliol, Queipo rep l'oferta del torero feixista *«Pepe l'Algabeño»* posant a la seva disposició 1.500 falangistes sevillans, compostos per senyorets terratinents que es feien anomenar *«persones d'ordre»*.

Queipo de Llano va utilitzar la ràdio per difondre la por i arengar els feixistes a cometre tota mena de crims i violacions.

El 23 de juliol de 1936 llança aquest missatge: *«En tot gremi que es produeixi una vaga o abandó de servei seran passades per les armes immediatament totes les persones que componguin la directiva del gremi i a més un nombre igual d'individus del mateix, DISCRECIONALMENT escollits»*

El 26 de juliol llança un altre dels seus missatges: *«Ja coneixeran el meu sistema, per cadascun d'ordre que caigui, jo mataré deu extremistes almenys i els dirigents que fugin, no creguin que s'alliberaran per això. Els trauré de sota la terra si cal i si són morts, els tornaré a matar»*.

Segons els historiadors, els primers dies del cop militar a Sevilla no hi va haver lluita, sinó una autèntica carnisseria amb l'assassinat de més de 9000 persones.

S'estima que a Queipo de Llano va assassinar a Andalusia 50.000 persones entre el 1936 i el 1951. A Sevilla, 12.507; Còrdova, 9.579; Màlaga, 7.471;

Huelva, 6.019; Granada, 5.500; Cadis, 3.021; Jaén, 2.879; Almeria, 373. A tots aquests crims cal assenyalar, la dificultat que hi ha per conèixer el nombre exacte d'assassinats, ja que Queipo va ordenar que la mort de totes aquestes persones no s'inscrivís als Registres Civils.

No només va ser un genocida, Queipo de Llano va ser un lladre saquejador i va robar les terres de moltes famílies obreres o afins de terratinents propers a la República com és el cas del mas, Las Morenas, una de les millors deveses de Sierra Morena ubicada al poble cordovès de Cardaña. Una Devesa d'alzina surera de més de dues mil hectàrees robada per Queipo de Llano a un latifundista, a qui va acusar de col·laborar amb la guerrilla i de fer-li xantatge per quedar-se amb el mas a canvi de no denunciar-ho.

Aquest va ser Gonzalo Queipo de Llano, enterrat amb honors a l'església de la Macarena per l'església catòlica, apostòlica i romana.

Aquest va ser el règim franquista que la dreta espanyola mai no condemna i aquesta és la veritable memòria històrica d'un genocidi contra el poble obrer d'andalús.

Ni oblit ni perdó

14/11/2022

Javier Ballesteros. Córdoba

les pràctiques per esborrar el rastre dels crims: traslladar cadàvers, remoure la fossa, utilitzar calç per dissoldre les restes... Així, podrien ser aquí les restes de Blas de Infante, pare de la pàtria andalusa, i de molts polítics més.

Tancada aquesta fossa, s'iniciaran els treballs en la que fins fa tres anys, es creia era l'única -hi ha encara algunes més- al cementiri de Sant Fernando, la del Monumento, coneguda popularment com la Fosa Común, la més gran, on podria haver-hi fins a 2.600 represaliats pel franquisme. Entre ells, els 8 condemnats en judicis sumaríssims del complot contra Queipo de Llano el 1937.

Fins avui, la major de les fosses comunes dels crims del franquisme, continua sent la del cementiri de Sant Rafael a Màlaga, amb 2.800 afusellats.

Però continuen quedant morts nostres a les cunetes.

Reivindicant a Yolanda

Com cada any, recordem Yolanda, a la data del seu assassinat. Sempre «actualitzat» amb la presència del seu assassí en àmbits policials o judicials, amb la cobertura de clients, institucions o jutges. Ara és amb el judici de Laura Borràs que manté Emilio Hellín, l'assassí de la nostra companya, com a pèrit. Però aquest any, no hi entrarem, reproduïrem una carta de reivindicació de Yolanda signada per 39 companyes, entre les quals, algunes de LI, i només reiterarem el «Yolanda, fins al socialisme, sempre».

«Les persones sotasignades, que en algun moment vam pertànyer al ja desaparegut Partit Socialista dels Treballadors, vam conèixer personalment Yolanda González Martín o sentim afinitat amb el que ella va ser, volem fer alguns aclariments sobre això.

1. Yolanda González va ser assassinada a Madrid l'1 de febrer de 1980 per membres de Fuerza Nueva i d'algun membre dels cossos de seguretat de l'Estat.
2. Amb aquest motiu, com cada any, en aquestes setmanes hi ha hagut diversos homenatges a Yolanda. Un va ser un tuit d'Izquierda Unida a la xarxa social Twitter. Era un bon gest.
3. No obstant això, s'hi feia una utilització inadequada de la memòria de Yolanda González, en presentar-la, sense més aclariments, com a «militant comunista». Aquesta forma d'identificar-la és aparentment equívoca, però, en el context actual i en l'entorn en què es va publicar, només pot induir a confusió. En aquest sentit, considerem que IU hauria de fer, pel mateix mitjà almenys, una rectificació o aclariment. Encara més quan no és la primera vegada que veiem aquesta identificació de Yolanda en organitzacions vinculades a IU.
4. No era obligat que IU fes esment a la identitat política de Yolanda, ella era moltes coses, activista estudiantil, treballadora de la llar, etc. Ara bé, optar per referir-se a aquest tipus d'identitat com a «militant comunista» no ha estat adequat, ja que en aquests temps indueix a pensar en una vinculació amb el PCE o la UJCE.
5. Yolanda va fer els seus primers passos polítics a Euskadi, a les Joventuts Socialistes, des d'on, juntament amb altres persones, va evolucionar cap a la formació del Partit Socialista dels Treballadors, d'inspiració trotskista. Quan va ser assassinada pertanyia al PST.
6. Els morts no pertanyen a ningú, però el respecte a la memòria obliga a respectar el que van ser. Pedro Patiño va ser un militant comunista del PCE, Durruti era anarquista llibertari de la CNT-FAI, Andreu Nin era del POUM, Ernest Lluch socialista del PSC i Yolanda era membre del Partit Socialista dels Treballadors. Aquestes cinc persones van ser assassinades i van ser el que van ser.
7. Respectant la veracitat dels fets, o almenys no creant confusió sobre això, construirem –entre totes i tots– una memòria històrica digna de tal nom.
8. Les persones signants només ens representem a nosaltres mateixes. De cap manera representem allò que pogué ser una opinió col·lectiva de les i els molt més nombrosos familiars, companys i amistats de Yolanda.

Jesús Jaén, Sixto Casado, Lucía Castellanos, Javier Cordón, Pablo Franchescutti, Marcelino Fraile, Ederlinda Martín, José Luis Yuguero, Miguel Salas, Marga Díaz, Oscar Díaz del Teso, Ángel Rebollar, Jorge Suárez, Mariano Sánchez, Luis Martín, Luis M. Sáenz, Felipe Martínez, Aquilino Ginory, Toñi Ortega, Carlos Serrano, Antonio Catalán, Esther del Alcázar, Enrique Mosquera, Rosa Torres, Ángel Luis Parras, Andreu Pagès, Miguel A. Rodríguez, Amaia Eguren, Eugenio Parra, Florentina Rodríguez, Alfonso Araque, Raquel Palencias, José Luis Vázquez, Javier Varela, Alberto Collado.»

Izquierda Unida ens ha respost: «... en nom d'IU les nostres disculpes. De sobres coneixem la trajectòria militant de Yolanda González i el tuit es presta a confusió. De fet, altres vegades hem destacat la seva militància al PST» i després de posar-ne algun exemple, es comprometen a que no es repeteixi.

Perú

La insurrecció continua

La vaga segueix el 23 de febrer, no hi ha diàleg, adverteixen milers d'aimares a Puno i alerten d'«una guerra civil si el govern envia més militars». Després de l'onada de manifestacions al sud del país des del 7 de desembre, a la vaga aimara, se li sumen les províncies del nord (Sant Martí, Piura, Trujillo i Lambayeque) en l'aturada nacional del 18 i 19 de febrer. Quan vam fer la xerrada de Lluita Internacionalista, connectant amb els companys a Cuzco, es preparaven per a una vaga aquell mateix 2 de febrer. Atesa la continuïtat de la lluita, recuperem extractes de l'entrevista realitzada per Rosario Tamini, de la *Juventud d'Izquierda Socialista* el 26/1/2023, a Miguel Sorans, dirigent d'Izquierda Socialista i la UIT-QI sobre la situació peruana. I, des de l'estat espanyol, exigim a més, com *Amnistia Internacional*, que el govern PSOE-IU-Podemos, suspengui «amb caràcter immediat» qualsevol enviament al Perú de material d'antivalots que s'està utilitzant per a la brutal repressió que a dia 3/2, ja comptava amb 69 assassinats.

RT: Com veus la situació de la lluita del Perú?

MS: El primer que cal dir és que la rebel·lió popular-camperola del Perú és uns dels punts més alts de les lluites al món. Comparable a la revolució de les dones i dels pobles de l'Iran.

Des del desembre hi ha una mobilització revolucionària que no s'atura reclamant que se'n vagi el criminal govern de Dina Boluarte i també el parlament de dreta corrupte. De fet, el país està paralitzat sense que s'hagi declarat formalment una vaga general. Amb vagues regionals, talls de rutes, bloquejos als aeroports, marxos zonals, especialment a tot el sud del país.

Tot això, malgrat la brutal repressió policial que ja porta més de 60 morts i centenars de ferits. El dijous 19 es va fer una gran marxa a Lima des de totes les regions del país. Se'n diu la nova *Marcha de los 4 Suyos* recordant la que es va fer l'any 2000 que va tombar la dictadura de Fujimori. La marxa es va combinar amb una aturada general convocada per les centrals.

La repressió va ser molt dura, però la lluita no s'ha aturat. Aquests dies continuen arribant delegacions a Lima, des de l'interior del país. I segueixen les accions a Cuzco, Ayacucho, Arequipa o el Puno. La rebel·lió està decidida a continuar fins que se'n vagi Dina Boluarte, s'axequi l'estat d'emergència, es castigui els assassins i es convoqui una Assemblea Constituent.

Aquesta rebel·lió es produeix per la desfeta social i política que fa anys que succeeix al Perú. Un país de més de 33 milions d'habitants i que té el 70% de feina precària i informal i el 20% de la població sota el llindar de la pobresa. Un país on han estat destituïts els darrers cinc presidents per corrupció i perquè han governat per als rics, per a les multinacionals, per a les mineres i l'agronegoci.

També, la rebel·lió es produeix pel fracàs del govern de Pedro Castillo, que el 2021 va arribar al poder amb el vot massiu del Sud explotat. Castillo es va presentar com d'esquerra prometent que nacionalitzaria el gas i convocaria una Constituent. I com tots els falsos governs d'esquerra llatinoamericans, no va complir res. Per contra, va seguir amb pactes amb l'oligarquia peruana i les multinacionals, aprofundint la misèria i la desigualtat social.

Castillo, davant del gran desgast que estava patint entre els sectors populars, va voler fer la jugada de dissoldre el Congrés, però li va sortir malament. La seva vicepresidenta Boluarte, una altra falsa d'esquerres, aliada de la dreta, el va aturar i es va fer càrrec del govern.

Però les masses explotades, malgrat les seves crítiques a Castillo, no accepten que sigui Boluarte, unida a la dreta i el parlament corrupte, la que hagi assolit abruptament el govern, recolzada en la policia i les forces armades. Per tot això, es va desfermar una rebel·lió popular-camperola al Perú. El poble treballador i camperol va sortir als carrers perquè està fart de la pobresa del capitalisme i volen canvis de fons.

RT: Què està fent i proposant la UIT-QI al Perú?

MS: El nostre partit germà, el *Partido de las y los Trabajadores-Uníos (PT-Uníos)*, està intervenint des d'un primer moment en les mobilitzacions.

Fonamentalment a Lima, Cuzco, Ayacucho i Puno. Juntament amb el nostre històric dirigent Enrique Fernández Chacón. A Cuzco integrem la coordinadora regional. A Lima actuem amb la companya Angèlica Liliana Mayhuasca que és dirigent del sindicat de salut de l'hospital de San Juan de Lurigancho.

Som part de la mobilització que té com a consigna central **Fora Dina Boluarte**. El *PT-Uníos* diu que el triomf és possible i que a més de tombar el

govern **cal acabar amb el Parlament corrupte i de dretes**, que se'n vagin tots i que cal que **es convoqui a eleccions d'una Assemblée Constituent Lliure i Sobirana** per discutir una nova constitució al servei del poble treballador i camperol.

Juntament amb això diem que han de governar els únics que mai han governat, els treballadors i els camperols. **Un govern de les organitzacions en lluita com els Comitès de Vaga, els Fronts de Defensa, les coordinadores regionals, els sindicats combatius i qualsevol altre organisme que pugui sorgir.**

Aquesta consigna és clau perquè podrà caure Boluarte, i serà un primer triomf. Però la classe treballadora, els camperols i la joventut del Perú no tindran solucions de fons sinó s'acaba amb el sistema capitalista imposat per l'imperialisme, les multinacionals i l'oligarquia peruana. Per això, hi ha d'haver un govern de la classe treballadora i els camperols.

Cal un **pla econòmic obrer i popular amb mesures de fons com la nacionalització del gas, de les mines i que es deixi de pagar el deute extern, entre altres mesures, perquè hi hagi fons per a salari,**

(ve de pàg 5)

10.- Contra tota discriminació. Derogació de la Llei d'estrangeria. Regularització Ja! Tancament dels CIEs. Empadronament dels i de les treballadores migrants en les ciutats que no ho tenen. Plens drets polítics i laborals. Llitem contra el racisme i tota discriminació.

11.- Compromís amb la lluita del moviment feminista i LGBTI. Contra tota discriminació laboral, llitem contra la bretxa de gènere en salaris i pensions, començant per la dels treballadors i treballadores municipals. Contra tota agressió masclista i homòfoba.

12.- Solidaritat amb les lluites de la classe obrera i els pobles. Compromís solidari amb les lluites de fora del municipi, sigui a Catalunya, l'Estat espanyol o internacional. La solidaritat és la nostra principal arma.

Josep Lluís del Alcázar

(ve de pàg 11)

Públic demana quatre anys i nou mesos de presó pels presumptes delictes de desordres i amenaces. El judici serà el 17 d'octubre, a l'Audiència Provincial d'Alacant. Serà necessària tota la solidaritat i el suport per a exigir l'absolució dels encausats. Moltes han estat les mobilitzacions i els actes de solidaritat, però cal seguir.

Benimaclet (València)

Cinc veïnes del barri de Beni-maclet (València) seran jutjades els dies 14 i 15 de febrer en els jutjats penals amb sol·licitud de multes que superen els 35.000€, suposa-dament, per haver provocat danys en les tanques instal·lada per METROVACESA S. A. l'estiu de 2021 a fi d'evitar que el veïnat i visitants del barri continuessin fent ús dels terrenys de l'antic PAÍ. No és cert que existeixi el delicte de què se'ls imputa. És una maniobra per a sembrar la por al moviment veïnal no sols de Benimaclet, sinó al de tota la ciutat de València, per tal d'aconseguir els objectius de les grans immobiliàries secundades pels bancs i, en aquest cas, amb la complicitat de l'Ajuntament de València.

Per això aquest 5 de febrer milers de veïnes i veïns s'han manifestat pels carrers del Barri en suport i solidaritat amb les encausades al crit d'«Estimar el barri no és delicte», «ni PAI ni PE», «Desclassificació» i «La Garrofera també és Benimaclet».

Carlos Rodríguez (País Valencia)

treball, educació, habitatge i salut per al poble peruà.

(...)

RT: Per acabar, quines són aleshores les perspectives i les tasques davant la lluita del poble peruà?

MS: Tot indica que el govern de Boluarte no ha aconseguit trencar el moviment. Per contra, la repressió ha radicalitzat la mobilització popular i camperola.

Des de *PT-Uníos* i la *UIT-QI* sostenim que cal seguir impulsant la mobilització a Lima i a tot el país preparant una veritable **Vaga general**.

El punt encara feble de la mobilització és la manca d'una direcció de lluita clara i unificada a tot el país. Per això des del *PT-Uníos* sostenim la necessitat d'aconseguir una **Coordinació nacional** que, per ara, no ha sorgit. Positivament creixen i es consoliden Coordinadores a les regions com la Coordinadora del Cuzco, alguns comitès de vaga o els Front de Defensa. Però és important que es convoqui un esdeveniment nacional de les organitzacions regionals en lluita per debatre un pla de lluita unificat i constituir un organisme nacional de coordinació.

L'altra cosa important és **augmentar la solidaritat internacional** amb accions davant les ambaixades, consolats o actes amb els residents peruans a cada país. Donant suport al poble peruà i **exigint que es desconegui el govern de Dina Boluarte i es trenquin relacions**. En el cas del Brasil és totalment rebutjable que Lula hagi reconegut Boluarte. (...)

Des de la *UIT-QI* seguim convocant a l'esquerra, els organismes de drets humans, les organitzacions sindicals, estudiantils, de les dones i ambientals, a fer accions unificades a Llatinoamèrica i a tot el món.

Per aquest camí de solidaritat internacionalista, ajudarem el poble treballador i camperol peruà a aconseguir el triomf en la seva **IZQUIERDA SOCIALISTA** lluita heroica.

Nicaragua:

Gran triomf de la lluita!

El 9 de febrer passat van ser alliberades 222 persones que es trobaven privades de la seva llibertat per enfrontar o simplement representar una amenaça al règim dictatorial de Daniel Ortega i la seva dona Rosario Murillo a Nicaragua. En un acte de covardia i mostrant que res no ha canviat en el seu afany dictatorial, les i els detinguts van ser enviats amb avió als EUA alhora que els lacais d'Ortega signaven una llei de desterrament traient-los la ciutadania a totes i tots ells.

L'excomandant sandinista Dora María Téllez, el líder estudiantil Lester Alemany i l'activista juvenil Yader Parajón són algunes de les figures més reconegudes d'entre les persones alliberades.

Quan falten pocs mesos per complir 5 anys de l'inici de les revoltes que el 2018 van sacsejar tot Nicaragua, l'alliberament

mostra que la lluita contra la dictadura instaurada per Daniel Ortega està lluny d'acabar-se. I que fins i tot en les condicions més dures, producte de la persecució que ha portat a milers de nicaragüencs a l'exili, la lluita incansable continua donant els seus fruits.

Des de la *UIT-QI* hem format part incansablement de la lluita contra la dictadura d'Ortega i Murillo. L'any passat vam formar part de la *Comissió Internacional* encapçalada per 3 parlamentaris del FIT-U d'Argentina a la qual va ser negat l'ingrés a sòl nica ja que reclamàvem la llibertat de les preses i dels presos polítics i intentàvem verificar-ne les condicions de l'empresonament.

Aquest gran pas que es va aconseguir ahir és fruit de la lluita incansable de milers de nicaragüencs des de l'exili i en condicions summament adverses a la mateixa Nicaragua. Rebutgem que el govern imperialista de Joe Biden vulgui adjudicar-se algun mèrit per l'alliberament dels presos i d'aquesta manera obrir un canal de diàleg per a una continuïtat del dictador o una sortida negociada amb els ianquis.

**Visca la lluita incansable del poble nicaragüenc
Fora la dictadura d'Ortega i Murillo
Llibertat per a les i els presos polítics**

10/2/2023

*Pablo Almeida,
dirigent d'Izquierda Socialista/UIT-QI
i membre de la «Comissió Internacional per la vida i la
llibertat de les i els presos polítics a Nicaragua» que va
viatjar fins a la frontera amb Nicaragua
del 6 al 8 de juliol de 2022.*

França

La mare de totes les reformes, versus la mare de totes les batalles

A la Comissió internacional de COESPE (Coordinadora Estatal per a la Defensa del Sistema Públic de Pensions), vam rebre el passat 10 de gener de 2023, el cartell de la convocatòria d'una marxa a París contra la reforma de les pensions del President Emmanuel Macron, per al 21 de gener, impulsada per les organitzacions juvenils.

Em va resultar sorprenent i emocionant que les associacions juvenils (des dels instituts, a la Universitat i persones joves treballadores) fossin les promotores de la convocatòria, ja preocupades per una reforma que anava en contra dels seus interessos a llarg termini, que tinguessin consciència de la problemàtica que patirien 30, 40, 50 anys després (no ocorre el mateix aci). Així que vaig plantejar unir-nos a elles i donar-los suport, aquelles persones que vam poder anar a París.

Però la tensió anava pujant contra la reforma de les pensions, i encara que les associacions juvenils havien pres la iniciativa, les organitzacions sindicals no van tardar a reaccionar i de manera unitària sota el lema «*No a la reforma de Macron*», van convocar vaga i manifestació el 19 de gener, per tal de pressionar i aconseguir la marxa enrere de la reforma de les pensions, que ja el 2019 havien aconseguit paralitzar.

Sens dubte el que més em va sorprendre, i crec que als meus companys i companyes també (perquè aci malauradament no passa), va ser la unitat d'acció de tots els sindicats en defensa dels drets de la classe treballadora. Era un repte i, com a activistes del Moviment Pensionista, no hi podíem faltar.

Les companyes i el company que vam arribar el vespre del 21 de gener, és a dir divendres 20, ens vam reunir amb Pensionistes dels sindicats FO (Force Ouvrière) i de la CGT. La trobada va tenir lloc a la

seu de tots els sindicats, «*la Bourse du Travail*», un edifici del segle XIX.

Als pensionistes francesos els sorprèn el fet que nosaltres, agrupats en el Moviment Pensionista, combatem la reforma de les pensions, i no els sindicats i la classe treballadora, ja que ells sols, com ens van explicar, no aconseguirien res. Ens van continuar explicant que la reforma de la jubilació ve des de 1990. Al llarg d'aquests anys, els

successius governs han intentat desfer el model de protecció social de les pensions que es va adoptar el 1945, després de la Segona Guerra Mundial. Un model de repartiment, solidari i intergeneracional, sota el control dels sindicats.

Els diversos governs, des d'aleshores, han intentat apropiarse d'aquesta ferramenta de solidaritat social, fins que ho han aconseguit. L'actual reforma que Macron cataloga com «*la mare de totes les reformes*», planteja passar de 62 a 64 anys l'edat de jubilació i de 42 a 43 els anys cotitzats per a cobrar el 100% de la pensió. Pretén també eliminar les jubilacions especials del sector públic, dels treballadors del metro, del

ferrocarril i de l'energia. Però sobretot, pretén capitalitzar a benefici dels bancs, milers de milions d'euros i trencar el Sistema Públic de repartiment de pensions.

Per als sindicats, aquesta reforma és «*la mare de totes les batalles*». Per la pèrdua brutal de drets, el 80% de la població i el 93% de la classe treballadora està en contra d'aquesta reforma. Els pensionistes francesos tenen clar que sense el suport de la gent jove, tampoc ho aconseguirien.

La vaga i la posterior manifestació del 19 de gener, van ser un èxit. Més de 2 milions de treballadores i treballadors van secundar la vaga i més d'un milió de persones van participar de les manifestacions

que van tenir lloc en 250 ciutats, de les quals 400.000 es van concentrar a París. Dissabte 21 de gener, la manifestació convocada pels estudiants i joves en actiu a París, va comptar amb una participació de 150.000 persones. La vaga convocada per al 31 de gener va ser seguida per 2.800.000 de treballadors i treballadores i vora 3 milions de persones es van mobilitzar a posteriori en les manifestacions.

El dimarts, 7 de febrer, de nou vaga i manifestacions a 250 ciutats de França, prop de 2 milions de manifestants, dels quals 400.000 a París, i una crida a noves mobilitzacions, dissabte 11 de febrer de 2023, fins a aconseguir la retirada del projecte de reforma de les pensions.

Nosaltres vam quedar meravellats de la capacitat dels sindicats francesos d'anar junts i units. I a la pregunta que ens havien formulat al començament de la reunió, referent a l'absència dels sindicats en la lluita contra la reforma de les pensions a l'Estat espanyol, els vam respondre que ací la reforma de les pensions s'ha fet amb el consentiment dels dos grans sindicats UGT i CCOO.

La conclusió d'aquesta reunió és que la unió fa la força. Encara que els representants dels pensionistes dels sindicats francesos consideren que la cúpula no fa bé el seu treball, en aquest cas, la base ha espentat i a la cúpula no li ha quedat altra que seguir la demanda del poble.

Per a nosaltres també és el camí a seguir, i aconseguir que la classe treballadora espente a aquestes cúpules sindicals paralitzades, per revertir una reforma que les futures generacions patiran.

Pilar MEDRANO
PENSE PENSIONS DIGNES
Sueca (València).

XII Congrés de la CGT de Catalunya

Resolució sobre la guerra a Ucraïna

Els passats 27, 28 i 29 de gener del 2023 es va celebrar a Sallent el XIIè Congrés de la CGT Catalunya, amb el lema «En un puny l'acció, en l'altre l'organització, la força de la classe treballadora». Allà vam presentar aquesta resolució de suport als sindicats i a les treballadores ucraïneses, que després de recollir les propostes de companys i companyes, va ser votada per 24 sindicats a favor, 13 en contra i les abstencions, encara que no es van comptar, serien 12 si estaven presents tots els sindicats acreditats.

«El XII Congrés de CGT de Catalunya declara el seu suport al poble d'Ucraïna i la seva resistència contra la invasió de la Federació Russa, que ha causat milers de morts, milions de refugiats i un clar retrocés en les llibertats sindicals i democràtiques. El conflicte obert dins Ucraïna al Donbas des del 2014, que va ser agreujat per la intervenció directe de Rússia i la nefasta política dels Governos ucraïnesos, en cap cas justifica la invasió d'Ucraïna per Rússia. Exigim la retirada de les tropes russes d'Ucraïna, l'alliberament de tot el territori sota ocupació i que els crims de guerra no quedin impunes.

L'agressió russa ha ressuscitat l'OTAN, l'instrument militar de l'imperialisme per ampliar la seva dominació amb guerres que només busquen més poder i beneficis per al capitalisme. La nostra solidaritat amb el poble ucraïnès, la fem des de la denúncia i el rebuig a l'OTAN i l'imperialisme dels EE.UU i europeus, que busca utilitzar la resistència del poble ucraïnès per impulsar el seu militarisme i el seu domini.

La guerra d'Ucraïna només beneficia la burgesia, els traficants d'armes i els capitalistes. Som els treballadors i treballadores els qui patim la mort, la presó, les violacions i la destrucció i arreu del món la caiguda de les nostres condicions de vida per l'agreujament de la crisi capitalista.

El nostre costat és al lloc del sindicalisme independent combatiu i els moviments antiautoritaris ucraïnesos, que s'han mobilitzat per frenar la invasió russa, des d'una posició independent i enfrontant els plans del Govern Zelenski (Plans d'un govern proatlantista i neoliberal que aprofita la guerra per aplicar decrets contra els drets sindicals i laborals). També som al costat dels qui dins Rússia i Bielorrússia enfronten el règim de Putin i el seu aliat Lukashenko, i es resisteixen a anar a la guerra o lluiten contra ella. Només aquests sectors poden obrir una sortida al poble ucraïnès, i solidàriament amb els pobles bielorus i rus, lluny de la lògica dels interessos del Kremlin, les oligarquies russa i ucraïnesa, i dels interessos dels EUA i de les potències europees.

Com diu la Xarxa Sindical Internacional de Solidaritat i Lluites, de la qual participem i que ja ha fet arribar dos combois d'ajuda material a sindicats miners i de ferroviaris Ucraïnesos- «condemnem i denunciem l'agressió russa contra Ucraïna i expressem la nostra solidaritat amb el poble agredit. [...] Per una Ucraïna lliure de les urpes de Rússia, l'OTAN i els imperialistes estatunidenc i europeus». Des de CGT Catalunya ens sumarem a les mobilitzacions i a les iniciatives de solidaritat internacionalista, sigui a través dels sindicats com per resolució de la Plenària del Comitè confederal de la CGT de Catalunya.»

Turquia

S'han de destinar tots els recursos a les àrees del desastre!

El nostre partit germà, l'IDP de Turquia, secció de la UIT-QI, a la vegada que es posicionava políticament davant la inoperància del govern d'Erdogan, va portar una primera ajuda material a treballadors d'Antakya i zones properes –a tocar de la frontera siriana–, així com organitzar amb sindicats i altres organitzacions d'esquerres una mesa de coordinació de l'ajuda civil que ja s'està portant a terme. Transcrivim una de les seves declaracions.

Milers de persones han mort, i desenes de milers estan ferides a Turquia i a Síria a conseqüència del terratrèmol de 7,7 de magnitud (amb epicentre a Pazarcik, Kahramanmaras) aquest matí de matinada, amb successius i massius terratrèmols de 7,6 de magnitud (amb epicentre en Elbistan, Kahramanmaras) al migdia del dilluns, 6 de febrer.

Fa només tres mesos, Suleiman Soyly, el ministre de l'interior, va declarar un exercici davant de terratrèmols d'abast nacional. En la Trobada Introductòria del Centre Provincial de Reducció de Risc de Desastre organitzat en Kahramanmaras, epicentre de l'actual terratrèmol -el 19 d'agost de 2020, va dir «estem treballant intensament aquí des de maig del 2019. Aquest és un esforç exemplar i un estudi-pilot per a nosaltres. (...) Establirem la nostra unitat de cerca i rescat en Kahramanmaras tan aviat com sigui possible», va declarar que Kahramanmaras seria una província exemplar per a Turquia. Encara que aquestes paraules van ser dites fa gairebé dos anys i sis mesos enrere, temps adequat per a prendre mesures, veiem que la seva intervenció va ser només acte-proclamatori, i que no es van prendre les mesures anunciades.

D'acord amb el que ha dit el president al matí, l'AFAD (Autoritat de Direcció de Desastres a

Turquia), s'han unit als esforços de cerca i rescat un equip de 9.000 rescatistes. Encara que aquest número s'espera que creixi, només arribarà a 10.176, d'acord amb el que va dir anit el director general de l'AFAD, Orhan Tatar. Atès que tenim una població de més de deu milions a les regions afectades i també la seva extensió, s'entén que aquesta xifra no serà suficient. Les agències de notícies informen que hi ha àrees destruïdes que encara no han rebut equips de rescat. Malgrat els impostos que es cobren i les transformacions edificis, i les reunions introductòries, els treballadors estan tractant de rescatar als seus parents i veïns amb pales i amb les seves mans nues. Mentrestant, malgrat l'immens pressupost, l'AFAD diu que els seus equips de rescat estan parcialment formats per voluntaris, i la institució demanda suport financer a la gent.

Els actes de govern fins al moment, han garantit el seu accionar en el moment del desastre. Mentre la informació va quedant desactualitzada amb cada minut que passa, se sap que hi ha llocs que encara no han rebut cap ajuda ni equip de rescat, i alguns camins estan bloquejats pels enderrocs a més del col·lapse de viaductes, ponts i autopistes. Aquells que no han quedat atrapats entre enderrocs, estan lluitant amb el vent, la pluja i la neu en moltes àrees residencials. Aquestes són les hores de major importància per a salvar vides a causa del fred i la destrucció.

Milions de persones que viuen en les àrees del desastre i senten el dolor profundament, no poden esperar més.

Hi ha dues necessitats urgents en aquest moment del desastre: brindar l'equipament necessari per als equips de rescat perquè arribin a totes les regions que ho necessitin, i donar protecció contra el fred a la nostra gent en aquestes regions. El govern ha de cobrir aquestes necessitats mobilitzant els recursos que siguin necessaris. Encara que estem enfrontant l'atroç drama del terratrèmol, el que podem fer en la situació actual és molt més que del que s'està fent fins ara.

6/02/2023

Declaració del Partit de la
Democràcia Obrera
İşçi Demokrasisi Partisi
(IDP).
Secció UIT-QI

Trencament de l'agermanament de Barcelona amb Tel-Aviv Victòria!!

El passat 8/2/23, Ada Colau com a alcaldessa de Barcelona, feia públic el trencament de relacions amb l'estat d'Israel inclòs l'agermanament amb Tel-Aviv. L'agermanament amb Tel Aviv-Jaffo, junt amb el de Gaza, es va formalitzar el 24/9/1998, sota l'alcaldia de Joan Clos, del PSC, en el marc dels Acords d'Oslo. Però ha calgut una dura i llarga campanya, des que va començar al 2008, després que Israel bombardeges Gaza i assassinés a més de 1.000 palestines.

Han estat molts anys de manifestacions, actes... fins que, amb la campanya «Barcelona amb l'apartheid no» hem aconseguit, al costat de la Comunitat Palestina, reunir a 112 entitats des de sindicats a partits i tota mena de moviments. Des d'israelians antisionistes, feministes, antiracistes, anticolonialistes, per l'alliberament sexual i de gènere, per l'habitatge... fins la darrera empenta: aconseguir prou signatures com per a forçar a que l'alcaldia trenqués l'agermanament. I sí, han estat quasi 5.000!!

Lluita Internacionalista, hem estat presents des del primer moment, participant i fent propostes a les assemblees que organitzaven les accions, impulsant-les al carrer, fos de centenars o només d'uns pocs, recollint signatures a tota mobilització que hi havia i posant tenderols per recollir-ne. De fet, era la continuïtat de la solidaritat històrica que tenim amb Palestina des de les relacions amb el moviment feminista a Cisjordània, la visita a detinguts en la presó de Jericó, el 1er de maig en que vam organitzar 20 sindicalistes per «trencar el bloqueig de Gaza» acabat de decretar, o permanentment amb els Comitès de Treballadors Independents de Gaza. Per això, no sorprèn, que Fayez Elemare,

representant d'aquests últims, ens fes arribar el mateix dia un missatge gravat d'agraïment a la campanya.

Per això, aquesta victòria d'avui és un reconeixement, en primer lloc, a la resistència del poble palestí, que resisteix al cruel règim de l'apartheid colonialista de l'estat d'Israel des de fa 75 anys. Reconeguda fins en el dictamen de la Sindicatura de Greuges de Barcelona que, a petició de la campanya, va recomanar la revocació de l'Agermanament amb Tel-Aviv «perquè mantenir-lo comporta una complicitat en la configuració d'un crim d'apartheid». La situació, però, tant a Gaza com a Palestina, s'ha agreujat amb la deriva encara més

supremacista, radicalment violenta i repressiva de l'estat d'Israel impulsada pel nou govern: assassinats, bombardejos, il·legalització d'organitzacions, detencions, demolicions de llars i confiscació de terres. La darrera concentració, ja la vam fer en homenatge als 231 palestins assassinats el 2022, i només a gener 2023, ja n'hi havia 35 més.

Seguirem lluitant per ells i elles, contra el cruel règim de l'apartheid d'Israel, el qual només pot sustentat-se gràcies a la complicitat internacional. Per això, voldríem, com ha dit la companya en nom de la campanya responnent a Ada Colau, que «*el pas que ha fet l'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona avui, inspire i animi a més institucions d'aquí i de fora a trencar la seva complicitat amb l'apartheid israelià.*» No serà fàcil. El sionisme colpeja per tot arreu amb la força que té un aparell d'estat darrera i el PSC ja ha amenaçat a portar-ho al ple per a fer-se enrere. Mentre, Almeida, del PP, ofereix Madrid per agermanar-se...

Visca Palestina lliure!

LI

El 22/02/23, vam xerrar de la fi de l'agermanament i la situació a Palestina, en una sala plena, amb companyes de la Comunitat Palestina, el Col·lectiu Intifada i la Crida LGTBI

ÚLTIMA HORA

La iniciativa legislativa popular (ILP) Regularització, JA!, va entrar al Congrés aquest 21/02/23 i serà tramitada com a proposició de llei després que la Junta Electoral Central (JEC) hagi avalat el mig milió de signatures necessari i haver estat admesa a tràmit per la Mesa de la Cambra.

23/02/2023

Si la xerrada sobre Palestina la vam començar amb la notícia d'11 assassinats més a Nablús aquell mateix matí, l'endemà, una vaga general amb desenes de manifestacions i enfrontaments, tornaven a cridar al món que Palestina, resisteix!!

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNAZIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)
- 🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)
- 📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI